

byl trestán«, v každém případě musí nahraditi útraty vyšetřování. Ze souvislosti tohoto ustanovení s ostatními předpisy části IX., jakož i ze znění jeho plyne, že obsahuje docela speciální normu pro řízení trestní, a ostatně zřejmě má na mysli jenom útraty řízení vzniklé úřadu. Ne proto možno nárok st-ův vyvoditi ani z § 128 stav. řádu. — — —

č. 6498.

Státní zaměstnanci: Do jaké míry je nemoc omluvným důvodem úředníkovy nepřítomnosti ve službě.

(Nález ze dne 22. dubna 1927 č. 8180).

V ě c: Josef J. v T. (adv. Dr. Jos. Choc z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. m. taj. Dr. Frt. Holub) stran zastavení výplaty požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Ředitelství pošt sdělilo st-li výměrem ze 16. července 1925 toto: »Dekretem z 25. dubna 1925 bylo pošt. úřadu v T. nařízeno, aby Vás vyzval, byste nastoupil službu, poněvadž Vás úřední lékař dne 22. dubna t. r. uznal za způsobilého k vykonávání služby. Dne 28. dubna t. r. sdělil sem pošt. úřad v T., že jste na toto vyzvání prohlásil, že vzhledem k svému zdrav. stavu službu nastoupiti nemůžete. Zároveň předložil pošt. úřad Vaše vysvědčení od MUDra Julia G. Dne 3. června t. r. byl jste vyšetřen zdejším úředním lékařem, který Vás opět uznal za způsobilého ke konání pošt. služby, což Vám také sdělil. Podle posudku téhož úředního lékaře jest předpokládati, že po celou dobu od 22. dubna 1925, t. j. od první přehlídky úředním lékařem, až do 3. června t. r. (kdy byla opětná přehlídka úředním lékařem) jste byl ke konání služby způsobilým. Na základě výn. min. pošt z 21. května 1925 zastavujeme Vám z důvodů uvedených v § 29, odst. 4 služ. pragm. služební požitky za dobu od 28. dubna 1925 až do dne, kdy nastoupíte službu.«

Odvolání zamítlo min. pošt nař. rozhodnutím, ježto nepřítomnost st-lova ve službě v té době byla dle dobrozdání pošt. úředního lékaře neomluvitelná.

O stížnosti uvážil nss takto:

Státní úředník je zásadně povinen docházeti pravidelně do úřadu a konati v něm se vši horlivostí službu mu přikázanou. Nemůže-li službu tu konati pro nemoc neb dočasně z jiného závažného důvodu, má to podle § 29 služ. pragm. pokud možno nejdříve oznámiti služ. úřadu a jest povinen podrobiti se, jde-li o nemoc, vyšetření úředním lékařem. Podle 3. odst. uvedeného předpisu nemá ospravedlněná a zejména každá nemocí způsobená nepřítomnost úředníka ve službě v zápětí zkrácení jeho služ. požitků. vzdaluje-li se však úředník svémocně déle než 3 dny služby, neprokázav dostatečného důvodu omluvného, pozbývá podle 4. odst. cit. ustanovení svých požitků na dobu neomluvené nepřítomnosti a mohou požitky již vyplacené býti odečteny při příští výplatě.

Z toho vysvítá, že sice zákon uznává nemoc za skutečnost, která může odůvodniti nepřítomnost státního úředníka v úřadě a nemá míti

v zápětí újmu na služ. požitcích jeho, že však současně ukládá úředníku, aby, onemocní-li, oznámil to svému služ. úřadu a skutečnost tu vhodným způsobem prokázal. Je na bledni a plyne z povahy věci, že ne každé onemocnění aneb každá porucha zdraví jest již dostatečným omluvným důvodem pro nepřítomnost v úřadě a že zejména nemůže tvořiti důvod takový každá subj. nevolnost, jež se neprojevuje na venek znakem a znamením objektivním. Naopak sluší míti za to, že jen takové onemocnění, resp. jen taková porucha zdraví státního úředníka může ospravedlniti jeho nepřítomnost v úřadě, která mu brání se zřetelem na svůj průběh a své akutní účinky v bezvadném výkonu jeho služby a jež ho tedy činí objektivně nezpůsobilým ke službě té. Jen taková objektivně prokazatelná nezpůsobilost k určité službě, zaviněná onemocněním, může býti dostatečným omluvným důvodem nepřítomnosti v úřadě a jen v tom případě nepozbývá úředník svých požitků a nemůže mu příslušný úřad za dobu jeho nepřítomnosti v úřadě požitky ty odníti. Otázka, zda jest tu onemocnění vůbec, jakož i jaký je jeho stupeň a zejména, zda zavinuje nezpůsobilost úředníka k výkonu jeho služby, není však otázkou právní, o které by mohl rozhodovati nss v meritu, nýbrž otázkou skutkové podstaty, kterou nss může přezkoušeti toliko s hlediska formelní správnosti po rozumu § 6, odst. 2 zák. o ss.

Stanoví-li dále zákon, že musí dotčený úředník prokázati příčinu své nepřítomnosti v úřadě, pak dal tím státní správě právo, že může zkoumati, je-li uvedená příčina důvodnou a dostatečnou a ponechal jí, aby sama určila prostředky a způsob, jakými chce přezkoumání to provésti. Nelze proto míti za to, že — jde-li o nepřítomnost v úřadě z důvodu onemocnění — jest nepřítomnost ta dostatečně omluvena již tím, že dotčený úředník předložil vysvědčení lékařské a že ho pak nemožno postihnouti následky, o nichž mluví § 29, odst. 4 služ. pragm. Naopak jest věcí státní správy, aby tento průvodní prostředek sama hodnotila a, shledá-li toho potřebu, jej svými odbornými orgány přezkoušeti dala a výsledek straně sdělila. Dospěje-li pak na podkladě tohoto řízení k závěru, že tu buď vůbec není vážného onemocnění, resp. že onemocnění to nemá za následek objektivní nezpůsobilost ke službě, pak není nepřítomnost ve službě dostatečně omluvenou a státní správě nic nebrání, aby nepostupovala podle předpisu § 29, odst. 4 služ. pragm. a požitky za dobu neomluvené nepřítomnosti nezastavila.

Zásadní hlediska tuto vyložená jsou směrodatná také pro posuzování případu dnes na soud vzneseného. — — — —

č. 6499.

Státní z a mě s t n a n c i: K výkladu disciplinárních předpisů platných pro dozorce vězňů.

(Nález ze dne 23. dubna 1927 č. 6691/26).

V ě c: Josef R. v Praze proti ministerstvu spravedlnosti o jmenování vrchním dozorcem.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí zrušuje se jednak pro nezákonnost, jednak pro vadu řízení.